

# Läderlappen som Dragshow



**Bayerische Staatsoper, München, 26 december 2023**

## **Johann Strauss d.y.: Die Fledermaus**

Med tanke på var musikteatervärlden befinner sig för tillfället så har man alltid känt sig lyckligt lottad när man har fått se en uppsättning av den australiensiske regissören **Barrie Kosky**. Hans *Mästersångarna* i Bayreuth var genialisk och tillhör de absolut bästa produktionerna i Bayreuth de senaste åren - om inte den allra bästa - och på Berlins Komische Oper har han också stått för en rad lyckade produktioner och även som operachef lyckats etablera huset på en väldigt hög nivå.

Nu skulle han ta på sig en tämligen svår uppgift, nämligen en nyuppsättning av operettkonstens pärla: **Johann Strauss den yngres** *Läderlappen* (*Die Fledermaus*) på Bayerische Staatsoper. I Tyskland och Österrike tillhör den tillsammans med *Trollflöjten* och *Hans och Greta* de mest spelade verken mellan jul och nyår och Münchenoperan ville nu komma med en ny version av just *Läderlappen*. Efter att ha sett några operettuppsättningar av Barrie Kosky, av

bl.a. Oscar Straus och Jacques Offenbach så förväntade jag mig något stort, men Wienoperetten visade sig vara en aning för tung för den renommerade regissören.

Det hela känns som någon slags dragshow med könsöverskridande parodier och det blir alldeles för spexigt och oseriöst. Även om operett har ett mer humoristiskt syfte än en vanlig opera så finns det nästan alltid en ganska seriös och ironisk underton som här går helt förlorad. Däremot kommer uppsättningen att säkerligen locka en ny publik då den går helt i linje med dagens antitraditionella normkritik.

**Diana Damrau** dominerade koloratursopransfären ett par decennier och gick för ett par år sedan över till lite tyngre repertoar. Att ta steget mot operett och Rosalinde känns ganska naturligt egentligen, men nog var tiden med tresiffriga *Lucia*-föreställningar per år en aning slitsam och rösten kan numera knappt hålla ut en hel fras utan en rejäl ansträngning. Förutom det tekniska så saknar Damrau - trots att hon i grund och botten är en riktigt bra och spontan scenkonstnär - den intellektuella biten av rollen.

Som Gabriel von Einstein övertygar **Georg Nigl** rent vokalt, dock känns han ibland inte helt hemma i Koskys något luddiga personregi. **Katharina Konradi** är besättningens helt klart bästa kort med en klar och distinkt sopranklang. Svagaste kortet är däremot countertenoren **Andrew Watts** som sjunger som om det vore en Händelopera - en total felbesättning.

På individnivå levererar som vanligt Bayerisches Staatsorchester en bra insats, med ett par frågetecken kring husets chefsdirigent **Vladimir Jurowskij**. Det är en aning för mycket fokus på detaljer och frasering att man saknar en del flödesfrihet och spontanitet som är precis det man efterfrågar i operett.

Yehya Alazem